

[Ivar Nørgaard.]

landene at begynde forhandlinger, til franskmændene fik denne landbrugsordning og denne finansieringsordning gennemført, stort set på franskmændenes betingelser. Oven i købet fik de indført en særlig vetoret for denne ordnings vedkommende, således at franskmændene — og det er det interessante i denne forbindelse, selv om denne ret naturligvis også gælder de øvrige medlemmer — kan nægte selv en kommaændring i denne ordning. Hvis de gør det, kan englænderne ikke få ændret noget ved ordningen. Og da vi jo ved, at levnedsmiddelpriserne i England ligger på omkring halvdelen af levnedsmiddelpriserne i fællesmarkedet, kan man næppe forestille sig, ja, man er helt sikker på, at englænderne ikke kan acceptere den landbrugsordning, man er enig om i øjeblikket i fællesmarkedet. Der er derfor store vanskeligheder, der skal overvindes, før England kan blive medlem af fællesmarkedet, og man gør derfor klogt i stadig at reservere sig den mulighed, at England ikke bliver medlem af fællesmarkedet, og at det udvidede fællesmarked derfor ikke bliver til noget. Men vi må naturligvis tilrettelægge vor politik ud fra det synspunkt, at det bliver til noget, fordi vi er nødt til at være forberedt. Deri er vi enige med regeringen.

Siden vi i 1963 forhandlede om optagelse i fællesmarkedet, er der sket væsentlige ændringer i vor situation. Der er sket det meget vigtige på det økonomiske område, at Sverige og Norge er blevet vore to største aftagere af industrivarer, medens landbrugsseksporten er kommet til at betyde forholdsvist mindre, end den gjorde dengang. Der er også sket det meget betydningsfulde, at de nordiske lande efter lange og energiske forhandlinger, som statsministrene har stået i spidsen for, er blevet enige om detaljerede paragraffer i en traktat om, hvordan man kan indgå et betydeligt tættere økonomisk samarbejde, altså om indholdet af Nordektaktaten. Det er givet, at det forhold, at Sverige og Norge nu spiller så stor en rolle for vor industrieksport, og at vi har forhandlet os frem til en række fælles bestemmelser for en nordisk økonomisk union, må have indflydelse på vore forhandlinger om optagelse i fællesmarkedet og må bevirke, at vi må stille som krav, at toldfriheden mellem de nordiske lande og det fællesnordi-

ske arbejdsmarked kan bevares, også hvis vi kommer ind i fællesmarkedet.

Markedsministeren nævnte i dag, at den danske regering havde gjort forestillinger om at få toldkontingenter, hvorved vi kunne bevare toldfriheden på en række råvarer. Jeg tror nok, at store dele af den danske befolkning har fået den fejlagtige opfattelse, at vi, i og med at vi tilslutter os Romtraktaten uden at stille betingelser om ændringer i traktaten, også umiddelbart har accepteret de beskyttelsestoldsatser, der gælder for Romunionen. Det er altså ingenting tilfældet, da vi jo netop har fremsat krav om at få nogle af de forudsatte muligheder for toldfrihed gennemført. Vi har ønsket at få toldfrihed for palmeolie, linolie, kakaobønner, råtabak og ublandet bly, og vi må være opmærksom på, at på alle disse områder har vi gennem årene haft toldfrihed, medens fællesmarkedet har toldsatser. F. eks. for råtabak har fællesmarkedet toldsatser, som ligger på omkring 20 pct. af værdien, og da den danske smag for tobak som bekendt er sådan, at det ikke er tyrkisk tobak eller tobak produceret i de egentlige fællesmarkedslænder, der ryges, så spiller det en ret væsentlig rolle for Danmark, at fællesmarkedet har denne høje told.

Det bør også understreges, at vi fra dansk side har stillet krav om særordninger for Grønland og Færøerne, sådan som markedsministeren også nævnte det. Valget forleden på Færøerne viser jo, at den færøske befolkning lægger overordentlig stor vægt på dette fællesmarkedsspørgsmål. Derfor er det ikke uden interesse, hvad resultatet af forhandlingerne om vore forbehold for Færøerne og Grønland bliver. Det er selvfølgelig beroligende for befolkningen, også den på Færøerne, at vi har anmeldt krav om særordninger, men den bliver næppe fuldt beroliget, før den kender resultatet af vore forhandlinger, idet vore krav jo desværre strider mod principperne i Romtraktaten.

Markedsministeren nævnte de lovændringer, som embedsmændene har stillet forslag om ved deres gennemgang af dansk lovgivning, lovændringer, der altså skønnes nødvendige i tilfælde af dansk tilslutning til fællesmarkedet. Det var næsten, synes jeg, lidt for taktisk lagt op, når markedsministeren sagde, at det måske kunne blive nødven-